Гукнув у праліс Пракий —
І там, де луни упали,
Здавалось, галяви стали,—
Могутній голос такий!

Кремезні люди гудуть
У пущах-нетрах без міри.
По древах — кремінь сокири,
Загусла рідшає муть.

Дажбог розжарив блакить.
Дзвенить малеча з колиби.
Пройшли Ярило і Либедь,—
Повів Яр-бог, щоб ярить.

Урвався ліс, бо — ріка,
Не дно, мабуть, а провалля.
Дніпро. Скажи ще з оддалля —
"То лев реве та рика".

А гори — пагори ці —
Для сили, ліпоти й слави.
Дива — ті видива, з’яви
І сни горі та ріці!

Повідав, повів — "отам
Стогрудо дихає море":
Ти брам не знаєш, просторе,
Навкруг одкритий вітрам!

Ти, вітре, браму зустрів?
Ти, брате, був на воротях?—
Тут простір тільки та протяг
Усіх стрибожих вітрів!

О, так, воно не одно,—
Два неба, Боже, у тебе:
З блакиті — синяви небо
І небо — зелен-вино!

Дажбоже неба й землі,
Вседобра в тебе десниця! —
Та тільки звідки та птиця,
Ті дивні клики у млі?

Благословляєш на світ,
На сході смуга рожева,—
Нащо ж той глас "вверхи древа"
Той темний клекіт із віт?!
. . . . . .
Казкові вимисли це? —
Уся батьківщина-казка,
Болюча, люба і жаска,
Вогонь — у серце й лице!